

— Καὶ πῶς ἐσκόπευε ; με ἠρώτησεν οὗτος.

— Ἴδου πῶς, ἐκλαμπρότατε : Εἶδε, λόγου χάριν, ὅτι μία μυῖα ἐκάθησεν εἰς τὸν τοῖχον... Γελάτε, κόμησσε ; Σὰς ὀρκίζομαι, εἶνε ἀληθές... Βλέπει τὴν μυῖαν καὶ φωνάζει : Κοσμά, φέρε τὸ πιστόλι ! Ὁ Κοσμάς ἰδὼν τῷ φέρει πλήρες τὸ πιστόλιον. Μπάμ, καὶ καθίζει τὴν μυῖαν εἰς τὸν τοῖχον !

— Τοῦτο εἶνε ἀξιοθαύμαστον ! εἶπεν ὁ κόμης. Καὶ πῶς καλεῖται αὐτὸς ὁ κύριος ;

— Σύλβιος, ἐκλαμπρότατε.

— Σύλβιος ! ἀνεφώνησεν ὁ κόμης, ἀναπηδήσας ἐκ τῆς θέσεώς του· ἐγνωρίσατε τὸν Σύλβιον ;

— Πῶς νὰ μὴ τὸν γνωρίζω, ἐκλαμπρότατε ; ἤμεθα φίλοι· εἰς τὸ σύνταγμα τὸν ἐθεωροῦμεν ὡς συναδέλφον· ἀλλ' ἰδὼν παρῆλθον ἤδη πέντε ἔτη, ἀφότου δὲν ἔχω τὴν ἐλαχίστην περὶ αὐτοῦ εἰδήσιν. Ὡστε καὶ σεῖς, ἐκλαμπρότατε, θὰ τὸν ἐγνωρίσατε βεβαίως ;

— Τὸν ἐγνώρισα, πολὺ τὸν ἐγνώρισα. Δὲν σὰς διηγῆθην ποτὲ ἐν ἀξιοπερίεργον συμβεβηκός ;

— Μήπως ἐννοεῖτε, τὸ ράπισμα, ἐκλαμπρότατε, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν εἰς χορὸν τινα ἀπὸ ἑνα ταραξίαν ;

— Καὶ σὰς εἶπε τὸ ὄνομα τοῦ ταραξίου τούτου ;

— Ὅχι, ἐκλαμπρότατε, δὲν μοι τὸ εἶπε... Ἄ, ἐκλαμπρότατε ! ἐξηκολούθησα, μαντεύσας τὴν ἀλήθειαν· συγγνώμην... δὲν ἐγνώριζον... μήπως εἴσθε ὑμεῖς ;

— Ἐγὼ αὐτός, ἀπεκρίθη ὁ κόμης με ὕψος σφόδρα τεταραγμένος· ἡ δὲ τρυπημένη εἰκὼν εἶνε τεκμήριον τῆς τελευταίας συνεντεύξεώς μας.

— Ἄ, ἀγαπητέ μοι, εἶπεν ὁ κόμης, πρὸς Θεοῦ, μὴ τὸ διηγῆθῃς, μοὶ προξενεῖ φρίκην ὅταν τὸ ἀκούω.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ κόμης· θὰ τὰ διηγῇθῃς ὅλα. Ὁ κύριος γνωρίζει πῶς προσέβαλον τὸν φίλον του, ἅς μάθῃ λοιπόν, πῶς μ' ἐξεδίκηθη ὁ Σύλβιος.

Ὁ κόμης μοὶ προσέφερε καθίσμα, ἐγὼ δὲ μετὰ ζωηροτάτης περιεργείας ἤκουσα τὴν ἀκόλουθον διήγησιν :

— Εἶχον νυμφευθῇ πρὸ πάντε ἐτών. Τὸν πρῶτον μῆνα διήλθον ἐνταῦθα εἰς αὐτὴν τὴν ἔπαυλιν. Εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην ὀφείλω τὰς καλλιτέρας στιγμὰς τοῦ βίου μου καὶ μίαν ἐκ τῶν βαρυτέρων ἀναμνήσεών μου.

» Ἐσπέραν τινὰ ἐβαίνομεν ὁμοῦ ἔριπποι· ὁ ἵππος τῆς συζύγου μου ἐδυστρόπει πῶς· ἐκείνη ἐτρόμαξεν, ἀφῆκε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου εἰς χεῖράς μου καὶ ἐπορεύθη περὶ εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐγὼ προεπορεύθην. Εἰς τὴν αὐλὴν βλέπω ὄχημα· μοὶ εἶπον ὅτι εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου ἀναμένει τις, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ κοινοποιήσῃ τὸ ὄνομά του, ἀλλ' εἶπεν ἀπλῶς ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ με ἴδῃ.

» Εἰσῆλθον εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ δωμάτιον καὶ εἶδον εἰς τὸ σκότος ἄνθρωπον κατεσκονισμένον καὶ φέροντα πῶγωνα· ἵστατο

ἐδῶ παρὰ τὴν θερμάστραν. Τὸν ἐπλησίασα, προσπαθὼν νὰ ἀναμνησθῶ τὴν μορφήν του.

» — Δὲν μ' ἐγνώρισες, κόμη ; μοὶ λέγει διὰ τρεμούσης φωνῆς.

» Ὁ Σύλβιος ! ἀνεκράγασα καὶ σὰς βεβαιῶ, ἠθάνθην ὅτι αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου ἠνωροῦντο.

» — Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἐξηκολούθησε· σοὶ ὀφείλω μίαν βολήν· ἦλθον νὰ κενώσω τὸ πιστόλιόν μου, εἰσαι ἔτοιμος ;

» Τὸ πιστόλιόν του ἐξεῖχεν ἐξ ἐνὸς τῶν θυλακίων τοῦ ἐπενδύτου του. Ἐμέτρησα δώδεκα βήματα καὶ ἔστην ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ πυροβολήσῃ ταχέως, πρὶν ἐπιστρέψῃ ἡ σύζυγός μου. Ἐκεῖνος ἐβράδυνεν· ἐζήτησε φῶς. Μὰς ἔφερον κηρία· Ἐγὼ ἔκλεισα τὴν θύραν, ἀπηγόρευσα τὴν εἰσοδὸν εἰς τοὺς ὑπηρέτας καὶ παρεκάλεσα αὐτὸν αὖθις νὰ πυροβολήσῃ.

» Ἐξήγαγε τὸ πιστόλιον καὶ ἐσκόπευσε... Ἡρίθμουν τὰ δευτερόλεπτα... ἐσκεπτόμην ἐκείνην... Φρικώδης παρῆλθε στιγμή ! Ὁ Σύλβιος κατεβίβασε τὴν χεῖρα.

» — Λυποῦμαι, εἶπε, διότι τὸ πιστόλιόν μου δὲν εἶνε γεμάτον ἀπὸ πυρῆνας κεράσων... ἡ σφαῖρα εἶνε βαρεῖα. Μοὶ φαίνεται πάντοτε ὅτι μεταξύμας λαμβάνει χώραν ὄχι μονομαχία, ἀλλὰ δολοφονία· ἐγὼ δὲν ἐσυνείθισα νὰ σκοπεύω ἐπὶ ἀόπλων. Ἄς ἀρχίσωμεν ἐκ νέου· ἅς ρίψωμεν κλήρους, τίς θὰ ρίψῃ πρῶτος.

» Ἡ κεφαλή μου ἐδονεῖτο... νομίζω ὅτι δὲν συγκατετιθέμην... Ἐπὶ τέλους ἐπληρώσαμεν ἀκόμη ἕτερον πιστόλιον, περιεστρέψαμεν δύο κλήρους, τοὺς ὁποίους ἔριψεν ἐντὸς τοῦ πιλικίου, ὅπερ ἐγὼ ἄλλοτε εἶχον διατρυπήσει· ἐξήγαγον καὶ αὖθις τὸν πρῶτον ἀριθμόν.

» — Ἐχεις, κόμη, διαβολουμένην τύχην, εἶπεν οὗτος διὰ μειδιάματος, ὅπερ οὐδέποτε θὰ λησμονήσω. Δὲν ἐννοῶ τί συμβαίνει καὶ τί τὴν τρόπον ἠδυνήθη νὰ μ' ἐξανγκάσῃ εἰς τοῦτο... ἀλλ' ἐγὼ ἐπυροβόλησα καὶ εὖρον αὐτὴν ἐδῶ τὴν εἰκόνα. (ὁ κόμης ἐδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν διατρυτὸν εἰκόνα· τὸ πρόσωπόν του ἐφλέγετο· ἡ κόμησσε ἦτο ὡχρὰ ὡς σουδάριον, ἐγὼ δὲ δὲν ἠδυνήθην νὰ συγκρατήσω ἐπιφώνημα).

» Ἐπυροβόλησα, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης· καί, δοῦσα τῷ Θεῷ, ἀπέτυχον· τότε ὁ Σύλβιος... (κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἦτο, ἀληθῶς, φοικώδης), ὁ Σύλβιος ἤρξατο σκοπεύων με.

» Αἶφνης ἡ θύρα ἠνοίχθη, ἡ Μάσσε εἰσορμᾷ καὶ μετὰ κραυγῆς ρίπτεται περὶ τὸν τράχηλόν μου. Ἡ παρουσία της μοὶ ἐπανεφέρει τὸ θάρρος. « Φιλάτῃ μου, τῇ εἶπον· δὲν βλέπεις ὅτι ἀστεϊζόμεθα ; Διατί νὰ τρομάξῃς ! Πήγαίνε νὰ πῖνῃς ἐν ποτήριον ὕδατος καὶ ἔλθῃς πάλιν ἐδῶ· θὰ σοὶ παρουσιάσω ἕνα ἀρχαῖον φίλον καὶ συναδέλφον ».

» Ἡ Μάσσε δὲν ἤθελε, καὶ καλὰ, νὰ πιστεύσῃ.

» — Εἰπέτε μου, ἀλήθεια λέγει ὁ σύζυγός μου ; εἶπεν ἀποταθεῖσα πρὸς τὸν

φοβερὸν Σύλβιον· εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἀμφότεροι ἀστεϊζέσθε ;

» — Πάντοτε ἀστεϊζεται, κόμησσε, τῇ ἀπεκρίθη ὁ Σύλβιος· ἀστεϊζόμενος, μοὶ ἔδωκε ποτε ράπισμα, ἀστεϊζόμενος μοὶ διετρύπησε διὰ σφαίρας αὐτὸ ἐδῶ τὸ πιλικίον, ἀστεϊζόμενος πρὸ μικροῦ ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ· τῶρα ἐπῆλθε καὶ εἰς ἐμὲ ἡ ὀρεξις ν' ἀστεϊσθῶ...

» Καὶ ταῦτα λέγων ἠθέλησε νὰ με σκοπεύσῃ... ἐνώπιον αὐτῆς !

» Ἡ Μάσσε ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας του.

» — Ἐγείρου, Μάσσε, εἶνε ἐντροπή ! ἀνεφώνησα μετὰ λύσσης· σεῖς δέ, κύριε, θὰ παύσητε χλευάζοντες τὴν πτωχὴν ταύτην γυναῖκα ; Ὁ πυροβολήσατε, ἡ ὄχι ;

» — Δὲν θὰ πυροβολήσω, ἀπεκρίθη ὁ Σύλβιος, εἶμαι ικανοποιημένος· εἶδον τὴν ταραχήν σου, τὴν δειλίαν σου, σὲ ἡνάγκασα νὰ με πυροβολήσῃς. Τοῦτο μοὶ ἀρκεῖ. Θὰ μ' ἐνθυμεῖσαι. Σὲ παραδίδω εἰς τὴν συνείδησίν σου.

» Ἡθέλησε νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλ' ἔστη εἰς τὴν θύραν, προσέβλεψε τὴν διατρυθεῖσαν εἰκόνα, ἐπυροβόλησε χωρὶς σχεδὸν νὰ τὴν σκοπεύσῃ καὶ ἐγένετο ἄφαντος. Ἡ σύζυγός μου ἔκειτο λιπόθυμος· οἱ ὑπηρέται δὲν ἐτόλμησαν νὰ τὸν σταματήσωσι καὶ ἐθεώρουν αὐτὸν μετὰ φρίκης. Ἐξῆλθεν εἰς τὸ περίπτερον, ἐκάλεσε τὸν ἀμαξηλάτην καὶ ἀνεχώρησε πρὶν ἔτι ἐγὼ συνέλθω ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, ἣν μοὶ προὔξενεσαν πάντα ταῦτα.

Ὁ κόμης ἐσίγησε. Τοιουτοτρόπως ἔμαθον τὸ τέλος τοῦ συμβάντος τούτου, ἡ ἀρχὴ τοῦ ὁποίου τοσοῦτον με εἶχε ποτε καταπληξεί. Τὸν ἥρωα αὐτοῦ οὐδέποτε ἐπανεῖδον. Λέγεται, ὅτι ὁ Σύλβιος, κατὰ τὴν ἐπανάστασιν Ἀλεξάνδρου τοῦ Ὑψηλάντου, ὀδηγῶν ἀπόσπασμα ἐταριστῶν, ἐφονεύθη κατὰ τὴν ἐν Δραγατσάνῳ μάχην.

Α. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΤΕΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίας Πολυξένης Κοσμά, Καν Βρυωνίδου, Καν Ὀλυμπίου καὶ κ.κ. Ἀνάρχου Σιμόπουλον, Ἰω. Ν. Χαϊδόπουλον, Ἰωάν. Ἀννινον, Θ. Α. Καλάρην, Χαράλαμπος Καβαδίου, Σπ. Β. Γαρμπῆν, Κωνστ. Δρακόπουλον, Ἰω. Πέπαν, Σπυρ. Σιουπάθην, Δ. Διαμαντόπουλον, Ἠλίαν Μούλιν καὶ Γεώργ. Νέγκαν. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Κωνστ. Γ. Παναγῆν. Ἀπεστάλησαν. Ἐστω. — κ. Γ. Παμπούκην. Ἀπεστάλησαν. Ἐλήφθησαν. — κ. Π. Κότσιαν. Δογαριασμός ἀπεστάλη. — κ. Β. Νικολάου Βάρνην. Ἐλήφθησαν. Ἀπεστάλησαν 1, 8. — κ. Ἀριστοφάνην Μπιζάκην. Ἐλήφθη ἀντίτιμον. Ἐκλεκτῶν καὶ Ἀπομνημονευμάτων. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Κ. Ε. Μ. Μεσολόγγιον. Ἀκατάλληλον, δυστυχῶς, διὰ τὰ Ἐκλεκτά. — κ. Κ. Γ. Μενεξῆν. Ἐλήφθη ἀντίτιμον φύλλον Ἀπομνημονευμάτων. Φύλλα ἀπεστάλησαν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.